

Դանիելի գիրքը — հարյուր քառասուններորդը

Վերջին խոստումը. Եղիայի դերի բացահայտումը Տիրոջ օրվանից առաջ

Jeff Pippenger

2024-03-16

Հին Կտակարանի վերջին խոստումն այն է, որ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ Եղիան պիտի գա:

Հիշեցե՛ք իմ ծառայի՝ Մովսեսի օրենքը, որին ես պատվիրեցի Քորեբում ամբողջ Իսրայելի համար՝ կանոններով և դատաստաններով: Ահա, ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. և նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ և երկիրը անեծքով չխփեմ: Մադաքիա 4:4-5:

«Տիրոջ մեծ և ահավոր օրվանից» առաջ եկող Եղիան անհատ պատգամաբեր է, և նաև այն շարժումն է, որ կապված է պատգամաբերի հոշակած պատգամի հետ: Ուստի ուղարկված Եղիան այն հարյուր քառասունչորս հազարն են, որոնք մահ չեն ճաշակում, ինչպես ներկայացնում են Ենոքն ու Եղիան: Նրանք են, որ շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքի ժամանակ որպես դրոշակ բարձրացվում են:

Վերջին օրվա Եղիան ներկայացված էր նաև Հովհաննես Մկրտչի կողմից, սակայն Հովհաննեսը չէր ներկայացնում հարյուր քառասունչորս հազարը: Նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր միանում են շարժմանը և ընդունում վերջին օրվա պատգամաբերի լուրը, և ապա սպանվում են պապականության կողմից Կիրականօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամին, որը սկսվում է շուտով եկող Կիրականօրյա օրենքով և ավարտվում, երբ Միքայելը կանգնում է, և պապականությունը հասնում է իր վախճանին՝ առանց օգնողի:

Եղիան ներկայացված է Կարմեղոս լեռան վրա, իսկ Հովհաննեսը՝ Հերովդեսի խնջույքի սրահում: Այդ երկու պատմական վկաները նույնացնում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի այն երկու խմբերը, որոնք ներկայացված են Հայտնություն գրքի յոթերորդ գլխում: Հարյուր քառասունչորս հազարը և մեծ բազմությունը համապատասխանում են Կարմեղոս լեռանը և Հերովդեսի ծննդյան խնջույքին: Այդ երկու մարգարեական գծերը հաստատուն հենակետ են տալիս՝ զգուշությամբ նույնացնելու ութերորդ գլխի տարրերը, այսինքն՝ այն յոթ գլխերից մեկի, որոնց մասին խոսվում է Հայտնություն տասնյոթում, բավական մարգարեական մանրամասնությամբ՝ պարզաբանելու, թե ինչպես և ինչու վերջին նախագահը, որը ութերորդ նախագահն է՝ յոթից մեկը, դառնում է Միացյալ Նահանգների մեծ բռնապետը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության վերջին շարժումների ընթացքում:

Կիրականօրյա օրենքի ժամանակ եռակի միությունը իրագործվում է:

«Աստծո օրենքի խախտմամբ պապության հաստատությունը պարտադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կխզի իրեն արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կձգի անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական

իշխանության ձեռքը, երբ նա կերկարի անդունդի մյուս կողմը՝ ձեռք սեղմելու հոգեհարազատության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհերքի իր Սահմանադրության յուրաքանչյուր սկզբունք՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարություն, և միջոցներ կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այն ժամանակ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է Սատանայի զարմանահրաշ գործելու ժամանակը, և որ վերջը մոտ է»։ Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Սակայն այս պատկերավորման մեջ գոյություն ունի մի հաջորդականություն, և այդ հաջորդականությունը ներշնչյալ Խոսքի մի թեմա է: Դա մի իրադարձություն է, որ տեղի է ունենում հրամանագրի ժամանակ, որը մի իմաստով եզակի իրադարձություն է, բայց իրականում շատ խնամքով դասավորված իրադարձությունների մի հաջորդականություն է: «Հրամանագրի» պահին Միացյալ Նահանգները դադարում է լինել Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը, ինչը նշանակում է, որ հենց այնտեղ էլ սկսվում է յոթերորդ թագավորությունը, սակայն յոթերորդ թագավորությունը համաձայնում է իր թագավորությունը տալ զազանին: Երբ սուտ մարգարեն պարտության է մատնվում, վիշապը զբաղեցնում է նրա տեղը և անմիջապես իր թագավորության կեսը տալիս է զազանին:

Կարմեղոս լեռան վրա կային Բահադի չորս հարյուր հիսուն մարգարեները, և այնտեղ կային պուրակի չորս հարյուր մարգարեները, որոնք Սամարիայում ուտում էին Հեզաբելի սեղանից:

Արդ, ուղարկվի՛ր և ինձ մոտ՝ Կարմեղոս լեռան վրա, ժողովիր ամբողջ Իսրայելին, նաև Բահադի չորս հարյուր հիսուն մարգարեներին և պուրակների չորս հարյուր մարգարեներին, որոնք ուտում են Հեզաբելի սեղանից: Գ Թագավորաց 18:19.

Եղիան Կարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած առճակատումը ներկայացնում է որպես վեճ՝ ոչ միայն այն հարցի շուրջ, թե ով էր ճշմարիտ Աստվածը, այլև այն բանի շուրջ, թե ով էր ճշմարիտ մարգարեն:

Ապա Եղիան ժողովրդին ասաց. «Ես, միայն ես, մնացի Տիրոջ մարգարեն, իսկ Բահադի մարգարեները չորս հարյուր հիսուն մարդ են»: Գ Թագավորաց 18:22:

Երբ Եղիայի մատուցած զոհը սպառվեց այն կրակից, որ իջավ երկնքից, ապա նա իր իսկ ձեռքերով կոտորեց Բահադի չորս հարյուր հիսուն մարգարեներին:

Եվ Եղիան ասաց նրանց. «Բռնեցե՛ք Բահադի մարգարեներին. նրանցից ոչ մեկը թող չփախչի»: Եվ նրանք բռնեցին նրանց. և Եղիան նրանց իջեցրեց Կիսուն հեղեղատը և այնտեղ սպանեց նրանց: Գ Թագավորաց 18:40.

Բահադը կեղծ արական աստվածություն էր, իսկ պուրակի այն չորս հարյուր մարգարեները, որոնք դեռևս Հեզաբելի հետ էին և Սամարիա քաղաքում ուտում էին նրա սեղանից, իզական աստվածության՝ Աշտարովթի մարգարեներն էին: Իզական աստվածությունը վերապրեց Կարմեղոս լեռան մարգարեների՝ Եղիայի կողմից կոտորածը:

«Լեռան վրա գտնվող ժողովուրդը սարսափով և երկյուղած ակնածանքով երեսնիվայր ընկնում է անտեսանելի Աստծո առաջ: Նրանք չեն կարող նայել Երկնքից ուղարկված պայծառ, սպառող կրակին: Նրանք վախենում են, թե իրենց ուխտադրության և մեղքերի մեջ կսպառվեն: Նրանք միաձայն աղաղակում են, և այդ ձայնը հնչում է լեռան վրայով ու ահավոր հստակությամբ արձագանքում նրանց ներքևում տարածված դաշտերին. «Տէրն է Աստուածը, Տէրն է Աստուածը»: Իսրայելը վերջապես արթնանում է և ազատվում խաբէությունից: Նրանք տեսնում են իրենց մեղքը և թե որքան մեծապես են անպատվել Աստծուն: Նրանց բարկությունը բորբոքվում է Բահադի մարգարէների դէմ: Աքաաբն ու Բահադի քահանաները սաստիկ սարսափով ականատես եղան Եհովայի գործության այս հրաշալի դրսևորմանը: Եվ դարձյալ լսվում է ժողովրդի ուղղված Եղիայի ձայնը՝ հրամայական սաստիկ խոսքերով. «Բռնեցե՛ք Բահադի մարգարէներին, նրանցից ոչ մէկը թող չփախչի»: Եվ ժողովուրդը պատրաստ էր հնազանդվելու Եղիայի խոսքին: Նրանք բռնեցին այն սուտ մարգարէներին, որոնք մոլորեցրել էին իրենց, տարան նրանց Կիսոն հեղեղատի մոտ, և այնտեղ Եղիան իր իսկ ձեռքով սպանեց այդ կռապաշտ քահանաներին»: Review and Herald, October 7, 1873.

Կարմեղոսի լեռը նախատիպում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը: Այդ ժամանակ է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշակը (նախատիպված Եղիայի միջոցով) բարձրացվում է: Այնտեղ է, որ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը հստակորեն դրսևորվում է՝ ի հակադրություն կեղծ բողոքական եղջյուրի, որը Սամարիայում է՝ ուտելով Հեզաբելի կերակուրը: Այնտեղ է, որ Հանրապետական եղջյուրը, որը մինչև Կարմեղոս տանող ընթացքում դարձել էր թե՛ եկեղեցու և թե՛ պետության եղջյուրը, հասնում է իր վախճանին՝ որպէս Աստվածաշնչյան մարգարէության վեցերորդ թագավորություն: Այն ժամանակ մնում են Աքաաբը և նրա տասնապատիկ ազգը, և Հեզաբելը, որը թաքնված է եղել Սամարիայում, մինչ ճաշում է ուրացող բողոքականների հետ: Վեցերորդ թագավորությունն ավարտված է, և այնժամ անձրևը գալիս է առանց չափի:

Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի ժամանակ Եղիան, որ ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչով, գտնվում է հռոմեական բանտում՝ սպասելով ազատագրման կամ մահվան: Չկան Բահադի մարգարէները, որ կատարեն խաբէության պարը, այլ միայն Սաղոմեն՝ Հեզաբելի դուստրը: Հերովդեսն ու իր արքայական բարեկամները հարբած են Բաբելոնի գինուց, որովհետև նրա ծննդյան օրը նույնպէս ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, և բոլոր ազգերը սկսեցին խմել Բաբելոնի գինին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից շատ առաջ:

Եվ այս բաներից հետո տեսա մի այլ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղ ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և դարձավ դևերի բնակարան ու ամեն պիղծ ոգու ապաստան և ամեն անմաքուր ու գարշելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմեցին նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին նրա հետ, և երկրի վաճառականները հարստացան նրա հեշտասիրության առատությունից»:

Հայտնություն 18:1–3.

Այս երեք համարները կատարվեցին, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը՝ երկվորյակ աշտարակները, Աստծո հպումով տապալվեցին:

«Արդ, որտեղի՞ց է գալիս այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը սրբվելու է մակընթացային ալիքով: Սա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին՝ հարկ հարկի վրա, «Ի՞նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի կատարվեն, երբ Տերը վեր կենա երկիրը սաստիկ ցնցելու: Այդ ժամանակ Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»: Հայտնության տասնութերորդ ամբողջ գլուխը նախագգուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես ոչ մի հատուկ լույս չունեմ, մասնավորապես, այն մասին, թե ինչ պիտի գա Նյու Յորքի վրա, այլ միայն այն, որ գիտեմ՝ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը տապալվելու են Աստծո գործության շրջելու և շուտ տալու ազդեցությամբ: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Մի խոսք Տիրոջից, մի հպում Նրա հզոր գործությունից, և այս վիթխարի կառույցները կընկնեն: Կկատարվեն այնպիսի տեսարաններ, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնով, և այն ներկայացնում է Աքաաբի Կարմեղոս լեռը և Հերովդեսի ծննդյան տոնը: Հերովդիան, որը նաև Հեզաբելն է, ներկա չէ Հերովդեսի հարբեցող խնջույքին, ճիշտ ինչպես Հեզաբելը բացակայում էր Կարմեղոս լեռից: Մինչև կիրակնօրյա օրենքը, նա մոռացված է եղել երկրի գագառի իշխանության խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ընթացքում, որը աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն է: Երբ Հեզաբելը 1798 և 1799 թվականներին ստացավ իր մահաբեր վերքը, վեցերորդ թագավորությունը (Միացյալ Նահանգները) սկսեց իր ժամանակաշրջանը որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Երբ վեցերորդ թագավորությունն ավարտվի, այնժամ նա կրկին կվերադառնա, կսկսի երգել իր երգերը և պոռնկություն կգործի երկրի բոլոր ազգերի հետ:

Նրա պոռնկության և գինու երգերը մարգարեաբար սկիզբ առան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն դա պարզապես պատրաստության շրջանն էր, ինչպես ներկայացված էր 508-ից մինչև 538 թվականների երեսուն տարիներով, երբ նա առաջին անգամ գահ բարձրացավ: Մինչև կիրակնօրյա օրենքը, երբ վեցերորդ թագավորությունը սպանվում է Եղիայի ձեռքով, նա թաքնված է եղել Սամարիայում: Այդ պահին Հովհաննես Մկրտիչը պահվում է նրա բանտում՝ սպասելով կա՛մ ազատագրման, կա՛մ մահվան:

Հերովդեսն ու իր ազնվական բարեկամները հարբած էին Բաբելոնի գինով, երբ Հերովդիայի (Հեզաբելի) դուստրը՝ Մալոմեն, կատարեց իր չափազանց գայթակղիչ պարը, և Հերովդեսը դրսևորեց իր ցանկասիրական ու արյունապղծական փափագները: Նա ամբողջովին գերված էր իր խորթ դստեր սեռական գայթակղություններով և նրան առաջարկեց մինչև իր թագավորության կեսը:

Եվ երբ հարմար օր եկավ, երբ Հերովդեսն իր ծննդյան օրը ընթրիք տվեց իր մեծամեծներին, հազարապետներին և Գալիլեայի գլխավոր մարդկանց, և երբ այդ Հերովդիայի դուստրը ներս մտավ ու պարեց և հաճելի եղավ Հերովդեսին ու նրա հետ սեղան նստածներին, թագավորն ասաց աղջկան. «Ինձնից խնդրի՛ր ինչ որ կամենաս, և ես քեզ կտամ»: Եվ նա երդվեց նրան. «Ինչ էլ որ ինձանից խնդրես, քեզ կտամ, մինչև իսկ իմ թագավորության կեսը»: Եվ նա դուրս եկավ ու ասաց իր մորը. «Ի՞նչ խնդրեմ»: Իսկ նա ասաց. «Հովհաննես Մկրտչի գլուխը»: Եվ նա իսկույն շտապով ներս մտավ թագավորի մոտ ու խնդրեց՝ ասելով. «Կամենում եմ, որ իսկույն սկուտեղի վրա ինձ տաս Հովհաննես Մկրտչի գլուխը»: Եվ թագավորը խիստ տրտմեց, սակայն իր երդման պատճառով և նրա հետ սեղան նստածների պատճառով չկամենաց նրան մերժել: Եվ թագավորն անմիջապես դահիճ ուղարկեց ու հրամայեց բերել նրա գլուխը: Եվ նա գնաց ու բանտում գլխատեց նրան, և նրա գլուխը սկուտեղի վրա բերեց ու տվեց աղջկան, և աղջիկը տվեց այն իր մորը: Մարկոս 6:21–28.

Հայտնություն տասնութերորդ գլխի առաջին ձայնը հնչեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, իսկ երկրորդ ձայնը հնչում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Հովհաննեսի վեցերորդ գլխում ներկայացված պատմության մեջ 2001 թվականի առաջին ձայնը Քրիստոսի ձայնն էր, որով Նա տեղեկացնում էր Իր աշակերտներին, որ նրանք պետք է ուտեն Իր մարմինը և խմեն Իր արյունը, որովհետև Ինքն էր Երկնքի ճշմարիտ Հացը: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվեց Գալիլիայում և ավարտվեց Նրա այն աշակերտների մաքրագործմամբ, որոնք երես դարձրին Նրանից, ինչպես ասված է Հովհաննեսի ՎԵՅԵՐՈՐԴ գլխի ՎԱԹՍՈՒՆՎԵՅԵՐՈՐԴ համարում: Այդ պատմությունը Գալիլիայում սկսվեց սննդակարգի փորձությամբ և ավարտվեց գազանի նշանի պարտադրմամբ, ինչպես նախապատկերված է պապի անվան թվով, որ է՝ ՎԵՅ, ՎԵՅ, ՎԵՅ: Գալիլիա նշանակում է «շրջադարձային կետ», և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը մարգարեական «շրջադարձային կետ» (Գալիլիա) էր, իսկ Հերովդեսի ծննդյան օրը կապված էր Գալիլիայի առաջնորդության հետ: Հայտնություն տասնութերորդ գլխի սկզբնական ձայնը և Հայտնություն տասնութի ավարտական ձայնը երկուսն էլ ներկայացված են Գալիլիայով, որը շրջադարձային կետ է:

«Անցյալի պատմությունից քաղելու դասեր կան, և ուշադրությունը հրավիրվում է դրանց վրա, որպեսզի բոլորը հասկանան, որ Աստված այժմ էլ գործում է այն նույն ուղեգծերով, ինչպես միշտ գործել է: Նրա ձեռքը երևում է Իր գործում և ազգերի մեջ այժմ էլ՝ ճիշտ այնպես, ինչպես եղել է այն ժամանակից ի վեր, երբ ավետարանը առաջին անգամ հռչակվեց Ադամին Եդեմում:»

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ շրջադարձային պահեր են: Աստծո նախախնամության մեջ, երբ այս տարբեր ճգնաժամերը հասնում են, այդ ժամանակի համար լույսը տրվում է: Եթե այն ընդունվում է, լինում է հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, հետևում են հոգևոր անկումը և կործանումը: Տերն Իր Խոսքում բացել է ավետարանի առաջամարտիկ գործը, ինչպես այն կատարվել է անցյալում և պիտի կատարվի ապագայում ևս՝ մինչև իսկ վերջին պայքարը, երբ սատանայական ուժերը պիտի

կատարեն իրենց վերջին զարմանալի շարժումը»: Bible Echo, August 26, 1895.

Գալիլեան 2001 թվականին, և Գալիլեան՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, ցույց են տալիս, թե երբ է թափվում վերջին անձրևի լույսը: 2001 թվականին դա չափված հեղում էր, բայց երկրորդ ձայնի ժամանակ այն թափվում է առանց չափի, ինչպես ներկայացված է այն ահռելի հեղմամբ, որ եղավ այն բանից հետո, երբ Եդիան սպանեց Բահադի մարգարեներին, ինչը տեղի ունեցավ Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի ժամանակ: Հերովդեսի ծննդյան օրը ցույց է տալիս Աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ թագավորության ծնունդը, որը անմիջապես հաջորդում է նախորդ թագավորության մահվանը: Միացյալ Նահանգները սկսեցին թագավորել 1798 թվականին՝ հինգերորդ թագավորության մահվան պահին, և Բահադի մարգարեների մահվամբ յոթերորդ թագավորության ծննդյան օրը վրա է հասել: Այդ յոթերորդ թագավորությունը ներկայացված է Աքաաբի հյուսիսի տասնապատիկ թագավորությամբ և Հերովդեսով՝ հեթանոսական Հռոմի հյուսիսային տասնապատիկ թագավորության ներկայացուցիչով:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ատեն պոռնկին, և նրան ամայի ու մերկ պիտի դարձնեն, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և պիտի այրեն նրան կրակով: Որովհետև Աստված նրանց սրտերի մեջ դրել է, որ կատարեն Իր կամքը, և միաբան լինեն, և իրենց թագավորությունը տան գազանին, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Եվ այն կինը, որ տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:16-18:

Հերովդեսը համաձայնում է կատարել այն երդումը, որ տվել էր Սալոմեին, և նրան տալ Հովհաննեսի գլուխը, իսկ նրա երդումը ներկայացված էր որպես մինչև իր թագավորության կեսը: Միավորված ազգերի կազմակերպության տասը թագավորները, պոռնիկին ատելուն հակառակ, համաձայնում են իրենց յոթերորդ թագավորությունը տալ ութերորդ գլխին, որը նախորդ յոթ գլուխներից է: Նրանք համաձայնում են մի թագավորության, որի հիմքում դրված է համաշխարհային Պետության միավորումը նրա համաշխարհային Եկեղեցու հետ: Սակայն այդ ամուսնությունը լատինական ամուսնություն է, ոչ թե անգլիական ամուսնություն, որովհետև նրանց ամուսնությունը ներկայացված է այն բանով, որ «կինը» թագավորում է «թագավորների վրա»: Լատինական ամուսնության մեջ ընտանիքը պահպանում է կնոջ ազգանունը, ոչ թե տղամարդու, և այս երկակի ամուսնության անունը մարգարեական պատմության կարևոր տարր է:

«Թագավորներն ու իշխանավորներն ու կառավարիչները իրենց վրա դրել են նեղի դրոշմը և ներկայացված են որպես վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուսի հավատը»: Testimonies to Ministers, 38.

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Տեսիլքը, որ Եսայիան՝ Ամոսի որդին, տեսավ Հուդայի և Երուսաղեմի վերաբերյալ: Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը պիտի հաստատվի լեռների

զագաթին և պիտի բարձրացվի բլուրներից վեր, և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկեք, բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը, և Նա մեզ պիտի սովորեցնի Իր ճանապարհները, ու մենք պիտի ընթանանք Իր շավիղներով. որովհետև Միոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: ... Եվ այն օրը յոթ կին պիտի բռնեն մեկ տղամարդու՝ ասելով. Մենք մեր հացը պիտի ուտենք և մեր հագուստը պիտի հագնենք. միայն թե քո անունով կոչվենք, որպեսզի մեր նախատինքը վերանա: Այն օրը Տիրոջ շառավիղը պիտի լինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ վեհ ու վայելչական Իսրայելից փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Միոնում, և նա, ով մնացել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ ամեն մեկը, որ գրված է կենդանիքների մեջ Երուսաղեմում. երբ Տերը լվա Միոնի դուստրերի պղծությունը և մաքրի Երուսաղեմի արյունը նրա միջից՝ դատաստանի հոգով և այրման հոգով: Եսայիա 2:1-3, 4:1-4.